

Искаше му се да легне, да заспи и да се не пробуди, доде параходътъ не стигне въ Солунъ. Но какъ ще го хване сънь? Легнѣше, дрѣмнѣше, па изведнажъ се стрѣснѣше въ съня си и станѣше. Сторѣше му се понѣкога, че параходътъ е спрѣлъ, вслушваше се, че морето буботи подъ него и трепнѣше отъ [радостъ, като видѣше, че се е лъгалъ.

„Дете ставамъ“, кажеше и земѣше да се смѣе самъ съ себе-си.

Въ Азия той бѣше стоялъ цѣли три години въ лошъ затворъ. Подиръ три години само бѣха му позволили да живѣе на свобода въ града подъ надзора на полицията. Мрачнитѣ спомени, които му бѣха останали отъ затвора, подпомагани отъ шумътъ, който ставаше около него, оживѣваха въ паметта му, щомъ заспѣше, и се превръщаха въ ужасни сънища.

Веднажъ сънува, че е избѣгналъ отъ заточение и подире му се спуснала да го гони многобройна потеря отъ войници, жандари и башибозуци. На всѣка минута потерята приближаваше да го улови, но той бѣгаше тѣй силно, че тя не можеше да го стигне. Наблизо имаше гора. Той влѣзе въ нея. Колкото повече влизаше навътре, толкова повече гората ставаше гъста и непроходима. Не се видѣше никаква пѣтека и той мислѣше вече, че потерята е изгубила дирята му. Отъ всички страни чуваше виения на диви звѣрове, съскания на змии, но предпочиташе да го изядатъ вълци и мечки, отколкото да попадне въ турски ржце. Изведнажъ той се намѣри предъ една голѣма рѣка, която бучеше страшно и търкаляше въ буйнитѣ си вълни цѣли скали и букаци. Ни напредъ сега, ни назадъ. Той седна на брѣга да си отпочине и мислѣше какво да прави.